

CAPITOLUL UNU

BUFF! TÂRNĂCOPUL LOVI PERETELE DE PĂMÂNT și, scânteind pe o așchie de granit, se înfipse adânc în lut, oprindu-se însă brusc, cu un zgomot înfundat.

— Asta s-ar putea să fie, Will!

Dr. Burrows se târî înainte, pătrunzând în tunelul strâmt. Transpirând și respirând cu greutate în spațiul îngust, începu să scurme febril cu mâinile, scoțând aburi la fiecare răsuflare.

Sub lumina îngemănată a lămpașelor de pe căștile lor, fiecare pumn de pământ pe care-l smulgeau cu lăcomie scotea și mai mult la iveală peretele vechi de lemn de dedesubt, descoperind scânderile unse cu catran și pline de așchii.

— Dă-mi ranga!

Will se năpusti către rucsac, găsi repede ranga scurtă cu mâner albastru și i-o dădu tatălui său, a cărui privire rămăsese fixată pe plăcile de lemn din fața lui. Înfigând capătul teșit al uneltei între două scânduri, dr. Burrows se opinti gemând și, sprijinindu-și toată greutatea pe celălalt capăt, începu să miște ranga dintr-o parte în alta pentru a-i face loc. Scândurile trosniră și gemură în cuiele lor ruginite până când, într-un final, se desfăcură, eliberându-se zgomotos din strânsoare. Will se trase puțin înapoi, când o pală de vânt rece și umed țâșni din spărtura misterioasă făcută de dr. Burrows.

Scoaseră imediat încă două scânduri, până ce deschizătura deveni destul de largă încât să le încapă umerii prin ea, și apoi se opriră, în tăcere, preț de o clipă. Tatăl și fiul se întoarseră și se uitară unul la altul, schimbând un surâs scurt, conspirativ. Fețele lor, luminate fiecare de lampa celuilalt, erau mânjite cu un strat subțire de tină.

Se întoarseră către gaură și se uitară ca vrăjiți la grăunțele de praf, care pluteau în lumina lămpilor ca niște diamante mici, formând și desfăcând constelații necunoscute ce străluceau vag pe fundalul beznei adânci din groapă.

Dr. Burrows se așeză cu grijă pe marginea deschizăturii, iar Will se înghesui lângă el, ca să-i privească peste umăr.

Îndată ce lămpașele decupară o zonă de lumină în abisul de dedesubt, privirile lor întâlniră un zid de cărămidă. Pătrunzând mai adânc, fasciculele luminoase trecură peste câteva afișe vechi, ale căror margini se cojeau de pe zid și fluturau încet ca algele care se clatină legănate de curenții puternici de pe fundul oceanului. Will își ridică puțin capul, explorând mai departe, până când descoperi marginea unei plăcuțe emailate. Doctorul Burrows îi urmări privirea fiului său, iar cele două raze ale lămpașelor se uniră, luminând clar numele de pe plăcuță.

— *Highfield & Crossly North!* Asta e, Will, asta e! Am găsit-o!

Vocea surescitată a doctorului stârni ecouri care se rostogoliră până în cele mai îndepărtate și mai jilave colțuri ale stației de metrou abandonate. Simțiră pe fețe un slab curent de aer ca și cum o ființă nevăzută ar fi fugit în lungul peronului și apoi în lungul șinelor, speriată de această intruziune barbară în catacomba sa, de atâția ani izolată și uitată de lume.

Will lovi sălbatic lemnul de la baza deschizăturii, stârnind un nor de așchii și de bucăți de lemn putrezit până ce, deodată,

pământul de sub el cedă, revărsându-se în cavernă. Se grăbi să treacă prin noua deschizătură, înșfăcându-și repede hârlețul. Tatăl său îl urmă îndeaproape și făcură împreună câțiva pași pe terasa dură a peronului, stârnind ecouri cu bocancii lor grei și sfâșiind întunericul din jur cu razele lămpașelor.

Din tavan atârnavu fuioare de pânze de păianjen, iar dr. Burrows pufni zgomotos când unul dintre ele i se lipi de față. În timp ce încerca să observe cât mai mult din ceea ce îl înconjura, lumina lămpii îi căzu asupra fiului său, care avea o înfățișare stranie: un băiat cu părul alb, decolorat, care-i ieșea ca un smoc de călți pe sub marginile căștii de miner, cu ochii de un albastru-deschis scânteind de entuziasm, în timp ce scrutau întunericul. Era greu să descrii hainele lui Will — păreau să aibă aceeași nuanță cărămizie și chiar textura argilei în care săpase. Se umpluse de noroi până la gât și părea acum ca o sculptură căreia i se insuflase viață în chip miraculos.

Dr. Burrows era un tip slab, de înălțime medie — nu puteai spune nici că-i înalt, nici că-i scund, ci undeva pe la mijloc. Avea o față rotundă, cu ochi căprui, pătrunzători, a căror privire părea și mai intensă ca de obicei din cauza ochelarilor săi cu rama subțire, aurie.

— Uită-te sus, Will, acolo! zise el, în timp ce lumina cu lămpașul o plăcuță indicatoare de deasupra găurii prin care pătrunseseră.

Cu litere mari, negre, pe plăcuță era scris IESIRE.

Își aprinseră lanternele de mână, iar razele lor, combinate cu cele mai slabe ale lămpașelor, ricoșară prin întuneric, dezvăluind peronul în toată lungimea sa. Din acoperiș atârnavu rădăcini, iar pereții erau garnisiți cu pete mari de mușgai și vârstați cu dâre lăptoase de calcar, acolo unde umezeala se scursesese prin fisuri. Undeva, în depărtare, se auzea susurul unei ape curgătoare.

— Ce zici de descoperirea asta? Întrebă doctorul Burrows pă-rând că vrea să se felicite. Gândește-te, nimeni n-a mai pus piciorul aici de când s-a construit noua linie Highfield, în 1895.

Ajunseseră la unul dintre capetele peronului, iar doctorul lumina acum cu lanterna deschiderea largă a tunelului prin care trecuseră odinioară trenurile. Tunelul era blocat de un maldăr de pietriș și pământ.

— Probabil că la fel e și în partea cealaltă – probabil au sigilat tunelul la ambele capete.

În timp ce mergeau de-a lungul platformei, uitându-se fascinați la pereți, puteau vedea foarte clar dalele alburii, străbătute de un păienjeniș de crăpături, cu marginile de un verde-închis. Din trei în trei metri răsăreau felinare cu gaz, unele dintre ele păstrându-și încă abajururile de sticlă.

— Tată, tată, uite-aici! Ai văzut afișele astea? Încă se mai pot citi. Cred că sunt anunțuri pentru vânzarea de terenuri sau ceva de genul ăsta. A, și uite unul fain. . . *Circul Wilkinson. . . se va ține în piața. . . În a zecea zi din februarie 1895.* Și are și o poză, adăugă el cu răsuflarea tăiată, când tatăl său veni lângă el.

Afișul fusese cruțat de stricăciuni din partea apei și se vedeau clar culorile țipătoare ale marelui cort roșu și ale omului albastru cu melon pe cap, ce stătea în fața lui.

— Și uită-te și la ăsta, zise Will. *Prea gras? Folosește pastilele de eleganță ale doctorului Gordon!*

Desenul cu tușe groase înfățișa un tip bondoc și cu barbă, ținând în mână o cutiuță.

Merseră mai departe, ocolind un munte de sfărâmături care căzuse pe peron dintr-o arcadă.

— Probabil că pe-aici se ajungea la linia cealaltă, îi spuse dr. Burrows fiului său.

Se opriă o clipă ca să examineze o bancă din fier forjat cu un model complicat.

— Asta s-ar potrivi foarte bine în grădina noastră. N-are nevoie decât de o lustruială pe cînste și de câteva straturi de lac, murmură dr. Burrows.

Lanternă lui Will luminează o ușă de lemn neagră, ascunsă printre umbre.

— Tată, în planul acela al tău nu era trecut și un birou sau ceva asemănător? întrebă Will, cu ochii țintă la ușă.

— Un birou? repetă dr. Burrows, începând să scormonească prin buzunare până când găsi bucata de hârtie pe care o căuta. Ia să vedem!

Will nu mai așteptă răspunsul tatălui său și împinse în ușă, care însă era zăvorâtă bine. Pierzându-și interesul în studierea planului, dr. Burrows veni în ajutorul fiului său și încercară împreună să se împingă cu umerii în ușă ca s-o deschidă. Din fericire, nu era prea solid prinsă de toc, așa încât, la a treia încercare, cedă brusc, lăsându-i să se prăbușească înăuntru, stîrnind o adevărată furtună de praf, care le acoperi capetele și umerii. Tușind și frecându-se la ochi, își făcură loc printre vălurile de pânze de păianjen dinăuntru.

— Uau! exclamă Will, încetișor.

În mijlocul încăperii se desluseau un birou și un scaun, îngropate într-un strat gros de praf. Will merse cu atenție până în spațele scaunului și, cu o mână înmănușată, șterse perdeaua de pânze de păianjen de pe perete, descoperind o hartă mare și decolorată a sistemului de linii ferate.

— Probabil că a fost biroul impiegatului, zise dr. Burrows și îndepărtă cu mâna praful de pe birou, făcând să apară un registru, deasupra căruia se odihneau o ceașcă de ceai și o farfuriuță.

Alături de acestea, un obiect mic, decolorat de vreme, lăsase o pată verde pe tăblia biroului.

— Fascinant! Un telegraf de cale ferată! Uite cât de meșteșugit este! Mi se pare că e făcut din bronz.

Doi dintre pereți erau acoperiți cu rafturi ticsite cu niște cutii de mucava în descompunere. Will alese una la întâmplare și veni repede cu ea la birou, pentru că amenința să se desfacă în bucăți în mâinile sale. Ridică apoi capacul și privi cu uimire la fișicurile de tichete vechi. Scoase unul, dar banda de cauciuc îmbătrânit care le ținea laolaltă cedă fără zgomot, umplând biroul cu bucăți vechi de carton.

— Sunt bilete goale – n-au mai apucat să le tipărească, zise dr. Burrows.

— Ai dreptate, confirmă Will, care studia unul dintre cartoane și nu înceta să fie uimit de cunoștințele tatălui său.

Dar dr. Burrows nu-l mai asculta. Îngenunchease lângă rafturi și se căznea să tragă afară un obiect greu, învelit într-o cârpă putrezită, care se dezintegrează la atingerea lui.

— Iar asta, zise el – în timp ce Will se întoarse să privească la tatăl său care ținea în mâini un dispozitiv ce semăna cu un model vechi de mașină de scris, cu un mâner mare pe o parte –, este un exemplu de aparat primitiv de tipărit bilete. E puțin ruginit, dar probabil că îi vom putea repara stricăciunile majore.

— A, pentru muzeu?

— Nu, pentru colecția mea, răspunse dr. Burrows. Ezită puțin, iar chipul îi căpătă o expresie serioasă. Will, uite ce e, nu o să suflăm niciun cuvânt despre asta, despre nimic ce am găsit aici, nimănui. Ai înțeles?

— Îhm, îngână Will, încruntându-se ușor.

De bună seamă că niciunul dintre ei n-avea de gând să bată toba despre faptul că se angajau adesea, în timpul liber, în tot felul de lucrări subterane. Oricum, nu interesa pe nimeni ce făc ei în timpul

liber. Pasiunea lor comună pentru tot ceea ce era îngropat și aștepta să fie descoperit era un sentiment pe care nu-l împărtășeau cu nimeni altcineva, era ceva care-i unea pe tată și pe fiu, o legătură între ei.

Stăteau în birou, cu lămpașele de miner luminând fiecare fața celuilalt. Fiindcă fiul său nu-i dăduse niciun răspuns clar, dr. Burrows îi aruncă o privire pătrunzătoare și continuă:

— Cred că nu-i nevoie să-ți amintesc ce s-a întâmplat anul trecut cu vila romană, nu-i așa? Cum a venit îngâmfatul ăla de profesor, a pus stăpânire pe săpături și a cules toți laurii. Eu descoperisem situl acela – și cu ce m-am ales? Cu o mulțumire firavă, îngropată între rândurile studiului ăluia jalnic și căznit.

— Da, mi-amintesc, zise Will, care nu uitase frustrarea tatălui său și izbucnirile sale de furie din vremea aceea.

— Vrei să se întâmple din nou?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Ei bine, în chestia asta nu am de gând să mai fiu doar o notă de subsol. Aș vrea ca nimeni să nu afle despre locul ăsta. N-au să-mi mai fure și descoperirea asta, nu acum. De acord?

Will dădu din cap, făcând ca raza lămpașului de pe fruntea lui să joace pe pereți.

Dr. Burrows se uită la ceas.

— Ar cam trebui să ne întoarcem.

— În regulă, zise Will, fără prea mult entuziasm.

Tatăl său îi sesiză nemulțumirea.

— Nu-i nicio grabă, nu-i așa? Putem să explorăm mâine-seară restul.

— Nicio grabă, cred, încuviință Will cu jumătate de gură, pornind către ușă.

Dr. Burrows bătu ușor cu palma peste casca fiului său, în timp ce părăseau biroul.

— Grozavă muncă, Will! Toate lunile astea de săpat ne-au fost recompensate, nu-i așa?

Refăcură în sens invers drumul de la intrare și, după ce aruncară o ultimă privire peronului, urcară înapoi în tunel. După vreo șase metri, acesta se lărgea, așa încât de acolo puteau să meargă unul lângă altul. Dacă dr. Burrows se apleca puțin, ar fi putut sta în picioare.

— Va trebui să mai întărim stâlpii și grinzile, îl anunță dr. Burrows, după ce examinează schela de lemn de deasupra capului lor. În loc de un pod la fiecare metru, așa cum am stabilit, cred că vom avea nevoie de două.

— Desigur, nicio problemă, tată, îl asigură Will, pe un ton destul de neconvingător.

— Și trebuie să mutăm și chestia asta de aici, continuă dr. Burrows, împungând cu bocancul un morman de lut aflat în calea lor. Nu ne-ar plăcea să ne înghesuim prea tare pe aici, nu-i așa?

— Nțț, răspunse Will imprecis, fără a avea nici cea mai mică intenție de a face ceva în privința asta.

Fiorul pur al descoperirii îl făcea mult prea des să ignore măsurile de siguranță pe care tatăl său încerca să i le impună. Pasiunea sa era săpatul și ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă era să piardă timpul cu „gospodăreala”, după cum numea dr. Burrows operațiunile acelea. Și, oricum, tatăl său se oferea rareori să-l ajute la săpat, făcându-și apariția doar atunci când una dintre „intuițiile” sale se dovedea adevărată.

Dr. Burrows fluiera încetșor printre dinți, oprindu-se ca să inspecteze un turn de găleți aliniat cu grijă și o grămadă de cherestea. În timp ce-și continuau drumul ascendent prin tunel, se mai opri încă de câteva ori, ca să verifice stâlpii de lemn de pe ambele părți.

Îi lovi cu palma, fluieratul său surd devenind extrem de ascuțit de fiecare dată când făcea asta.

Urcușul se termină, în cele din urmă, și tunelul se lărgi într-o cameră mai mare, în care se aflau o masă așezată pe două capre de lemn și o pereche de fotolii ponosite. Își aruncară o parte a echipamentului pe masă și apoi urcară și ultima parte a tunelului, către exterior.

Când orologiul orașului termină de bătut ora șapte, un capac de fier ruginit se ridică doar doi centimetri, într-un colț din parcare pieței Temperance. Era o toamnă timpurie și soarele abia dacă se mai vedea deasupra orizontului când tatăl și fiul, mulțumiți că locul era pustiu, îndepărtară capacul canalului, lăsând să se vadă o groapă imensă, cu pereții căptușiți de scânduri. Își ițiră capetele doar puțin deasupra solului, verificând dacă nu mai era cineva în parcare, și apoi se cățărăă afară din groapă. După ce puseră capacul la loc, Will bătători cu piciorul pământul răscolit pentru a camufla intrarea.

CAPITOLUL DOI

O PALĂ DE VÂNT FĂCU SĂ ZORNĂIE GARDUL DIN jurul parcării, iar un ziar prinse să se rostogolească în lungul asfaltului, împrăștiindu-și paginile pe măsură ce căpăta viteză. În timp ce soarele muribund colora depozitele din jur și se reflecta pe fațada de un roșu-aprins a blocului Peabody, aflat în apropiere, cei doi Burrows care pășiseră deja dincolo de granițele parcării păreau un cuplu de căutători de aur din vechime, care își ascuseseră descoperirea și acum se întorceau în oraș.

De cealaltă parte a cartierului Highfield, Terry Watkins, poreclit „Basculanta” de colegii de la muncă, era îmbrăcat doar cu pantalonii de pijama și se spăla pe dinți în fața oglinzii din baie. Era obosit și spera să se cufunde curând într-un somn adânc, dar mintea încă îi vuia din cauza celor văzute în după-amiaza aceea.

Fusese o zi îngrozitor de lungă și de trudnică. Împreună cu echipa sa de demolare lucrase la vechea clădire albă a topitoriei de plumb, unde trebuia să facă loc unei clădiri noi de birouri, în care să-și mute sediul vreuna dintre ramurile administrației guvernamentale. Și-ar fi dorit mai mult decât orice să meargă acasă, dar îi promisese antreprenorului că va scoate câteva rânduri de cărămizi din subsol, pentru a încerca să estimeze cât de mare era fundația